

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการของ UNCTAD Press Release UNCTAD/PRESS/PR/2012/31
“RISING INEQUALITY IS NOT INEVITABLE, REPORT SAYS-AND ECONOMIES
WILL PERFORM BETTER WITH MORE EVEN INCOM DISTRIBUTION”

ข้อห้าม

ไม่อนุญาตให้นำเนื้อหาของการแถลงข่าวและรายงานที่เกี่ยวข้องไปใช้
อ้างอิงหรือสรุปในเอกสาร การออกอากาศ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นใด
ก่อนเวลา 24.00 น. ของวันที่ 12 กันยายน 2555 ตามเวลาประเทศไทย

UNCTAD/PRESS/PR/2012/31
Original: English

รายงานระบุว่าความเหลื่อมล้ำของรายได้เป็นปัญหาที่แก้ไขได้ - การกระจายรายได้ที่ดีขึ้นจะทำให้ เศรษฐกิจโดยรวมดีขึ้นด้วย

รายงานการค้าและการพัฒนาพบแนวโน้มระยะยาวยังไม่คงที่ และอาจเปลี่ยนแปลงได้จากนโยบายของรัฐบาลในด้าน
การคลังและตลาดแรงงาน

เจนีวา, 12 กันยายน 2555 – รายงานการค้าและการพัฒนาขององค์การปี 2555 ระบุว่า ปัญหาช่องว่างของ
รายได้และความมั่งคั่งที่เกิดขึ้นทั่วโลกซึ่งเป็นผลพวงจากโลกาภิวัตน์และความเจริญทางเทคโนโลยีนั้น เป็นสิ่งที่
หลีกเลี่ยงได้ การกระจุกตัวของรายได้ในมือของคนบางกลุ่มทำให้ศักยภาพทางเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศลดลง
จากความต้องการสินค้าบริการ โอกาสทางการศึกษา และความยืดหยุ่นทางสังคมที่ลดลง ทำให้ประชาชนบางส่วนไม่
สามารถใช้ทักษะและความสามารถที่มีอยู่ได้เต็มที่ ซึ่งแนวโน้มเหล่านี้ สามารถจัดการได้ด้วยมาตรการของรัฐไม่ว่าจะ
เป็นในด้านการคลังหรือตลาดแรงงาน

องค์การได้ทำการเผยแพร่รายงานการค้าและการพัฒนา ประจำปี 2555 ในชื่อว่า “นโยบายเพื่อการเติบโต
อย่างทั่วถึงและสมดุล” ในวันที่

ทิศทางที่เกิดขึ้นในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา แสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำของรายได้ที่เพิ่มขึ้นไม่ว่าจะระหว่าง
ประชาชนในประเทศด้วยกันเอง หรือเปรียบเทียบระหว่างประเทศ สัดส่วนของรายได้รวมที่มาจากรายได้ที่เป็นค่าจ้าง
แรงงานลดลงในแทบทุกประเทศ ตัวอย่างเช่น ในออสเตรเลีย สหราชอาณาจักร และไอร์แลนด์เหนือ ที่สัดส่วนดังกล่าว

ลดลงกว่าร้อยละ 5 และในฝรั่งเศส เยอรมัน และไอร์แลนด์ ที่ลดลงกว่าร้อยละ 10 นอกจากนี้ ในหลายประเทศ ประชากรที่รวยที่สุดร้อยละ 1 มีส่วนแบ่งรายได้ถึงประมาณร้อยละ 10 ถึง 20 จากความมั่งคั่งรวมของประเทศทั้งหมด

สำหรับความเหลื่อมล้ำระหว่างประเทศต่าง ๆ นั้น ในช่วงทศวรรษ 1980s ประชากรในประเทศที่รวยที่สุด 15 ประเทศ มีรายได้ต่อหัวสูงกว่าประเทศที่จนที่สุด 15 ประเทศ ประมาณ 44 เท่า ต่อมาอีก 20 ปี สัดส่วนดังกล่าวเพิ่มเป็น 62 เท่า ส่วนในปี 2552 ที่ประเทศกำลังพัฒนามีการเติบโตดี สัดส่วนนั้นจึงลดลงเหลือ 56 เท่า

นักเศรษฐศาสตร์หลายท่านต่างเห็นว่าความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นเป็นผลพวงที่ต้องเกิดขึ้นจากกระแสโลกาภิวัตน์ ที่สร้างความเติบโตให้กับการค้าระหว่างประเทศ การเคลื่อนย้ายเงินทุน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในรอบ 30 ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม อังค์ถัดเห็นว่าปัญหานี้ไม่ใช่สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยภาครัฐสามารถเข้าแทรกแซงได้ด้วยการใช้นโยบายการคลังและนโยบายด้านตลาดแรงงานที่เหมาะสม ซึ่งเป็นการดำเนินนโยบายที่คุ้มค่า ไม่เพียงแต่สร้างความเท่าเทียมและสวัสดิการทางสังคม แต่นำมาซึ่งความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจด้วย เหตุผลก็คือครัวเรือนที่เป็นชนชั้นกลาง ไปถึงล่างจะใช้จ่ายเพื่อการบริโภคเป็นจำนวนมากในสัดส่วนของรายได้ทั้งหมด และการบริโภคของครัวเรือนนี้สร้างอุปสงค์ที่เป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ดังนั้น สาเหตุที่เศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้วไม่สามารถฟื้นตัวได้เต็มที่ จากวิกฤติในปี 2552 จึงมีรากฐานโดยตรงมาจากการขาดอุปสงค์ภายในประเทศนั่นเอง

นอกจากนี้ เป็นไปได้ว่าการที่ความมั่งคั่งส่วนใหญ่ตกอยู่กับคนรวยจะเป็นสาเหตุหนึ่งของวิกฤติการเงินที่ผ่านมา ในประเทศพัฒนาแล้วบางประเทศ กลุ่มผู้บริหารและบุคลากรในภาคการเงินได้รับผลตอบแทนที่สูงมาก จนกระทั่งกลายเป็นแรงจูงใจให้ทำธุรกรรมที่เสี่ยงมากเกินไปเพื่อกำไรและผลตอบแทนต่อผู้ถือหุ้นในระยะสั้น ในขณะที่กลุ่มที่ได้รายได้เป็นค่าจ้างแรงงานกลับต้องมีการหนี้สินเพื่อรักษาคุณภาพชีวิตของตน โดยรายงานระบุว่า “การกระจุกตัวของรายได้เป็นปัจจัยหนึ่งที่น่าไปสู่วิกฤตการณ์ในภาคการเงิน โดยสร้างแรงจูงใจที่ผิดให้กับกลุ่มคนรวย และสร้างหนี้สินในกลุ่มอื่น ๆ” ซึ่งอังค์ถัดคาดว่าเศรษฐกิจจะยังไม่ฟื้นตัวเต็มที่ ควบคู่ไปกับการที่กลุ่มชนชั้นกลางและล่างยังไม่มีรายได้มากพอที่จะใช้จ่ายเพื่อการบริโภค

รายงานการค้าและการพัฒนายังระบุว่า การกระจายรายได้ที่เท่าเทียมจะทำให้เกิดผลดีในระยะยาว ปัญหาความเหลื่อมล้ำทำให้ประชาชนไม่สามารถเข้าถึงระบบการศึกษาและแหล่งเงินทุน ทำให้ตลาดภายในประเทศขยายตัวได้จำกัด และหากปัญหานี้เกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นปีหรือเป็นทศวรรษ จะทำให้ประเทศต้องสูญเสียโอกาสทางเศรษฐกิจไปมหาศาลทั้งที่มีศักยภาพ ดังนั้น การกระจายรายได้ที่เหมาะสมจึงช่วยทั้งกระตุ้นการเติบโตในระยะสั้น และเป็นแรงจูงใจที่สำคัญต่อการลงทุน การสร้างนวัตกรรม และการจ้างงานในระยะยาว

ปัญหาความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นในประเทศพัฒนาแล้วส่วนหนึ่งเกิดจากการเปลี่ยนพฤติกรรมในภาคธุรกิจที่แทนที่จะเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต แต่กลับพยายามรักษา

กำไรด้วยการว่าจ้างผลิตในประเทศที่มีค่าแรงถูก หรือลดค่าแรงในประเทศโดยขู่ว่าจะย้ายการผลิตไปในประเทศที่ค่าแรงถูกกว่า กำไรที่เกิดขึ้นนี้ในที่สุดก็กลับไปเป็นเงินปันผลหรือผลตอบแทนอื่นที่เพิ่มมูลค่าให้กับผู้ถือหุ้นของกิจการ ดังนั้น การลดค่าแรงจึงมักมาควบคู่ไปกับส่วนแบ่งของรายได้ที่ไปยังกลุ่มรายได้สูง นักลงทุน หรือผู้บริหารระดับสูงมากขึ้น

สำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา การกระจายผลประโยชน์จากโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยียังขึ้นกับการเปลี่ยนโครงสร้างในการผลิต แรงงานที่ย้ายจากภาคการเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงกว่าในระยะแรกอาจได้รับประโยชน์ไม่เท่ากัน เช่นในประเทศจีนที่แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมมีรายได้สูงกว่าเกษตรกร แต่ในขณะที่แรงงานทั้งหมดได้ประโยชน์สูงขึ้น ก็อาจได้ประโยชน์ไม่เท่ากัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อโลกาภิวัตน์ที่ถูกขับเคลื่อนโดยภาคการเงินได้นำไปสู่ความไม่มีเสถียรภาพและวิกฤตการณ์ในภาคการเงิน เช่นในละตินอเมริกาและเขตเศรษฐกิจเปลี่ยนผ่านต่างๆ อาจเกิดกรณีที่แรงงานย้ายออกจากภาคอุตสาหกรรมไปยังภาคที่มีประสิทธิภาพในการผลิตต่ำกว่า เช่น ภาคเศรษฐกิจนอกระบบ หรืออาจจะถูกเลิกจ้าง ซึ่งยังทำให้ค่าจ้างถูกกดต่ำลงและสร้างความเหลื่อมล้ำ นอกจากนี้ วิกฤตการเงินและการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ โดยกระจายความเป็นเจ้าของกิจการของรัฐให้อยู่ในมือเอกชนบางกลุ่ม ยังทำให้เกิดการกระจุกตัวของรายได้และความมั่งคั่งมากยิ่งขึ้น